

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB30

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB30", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 25*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2008 , s. 180. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb30-txt-shoot-id12f1182c-82cd-44ad-9ca8-cd2e28d1bf65.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 25

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

Om mig selv.

Spæd, spinkel og svag, næsten i enhver Henseende legemligt negtet Betingelserne for ogsaa at kunne gjælde for et heelt Msk. sammenlignet med Andre; tungsindig, sjelesyg, paa mangfoldig Maade dybt og inderligt forulykket: blev der saa givet mig Eet: en eminent Klogskab, formdl. at jeg dog ikke skulde være ganske værgeløs.

Allerede som Dreng var jeg mig min Klogskab bevidst, og at det var min Magt lige over for disse langt stærkere Kamerater.

* *

Det der skal arbeides mod, var just Klogskab. Formdl. er det derfor, at jeg, der her har Forretningen, blev udrustet med en uhyre Klogskab.

Ak, men denne min Magt, har jeg i en vis Forstand ikke selvisk havt stor Glæde af. Thi denne min Magt blev der saa religieust lagt Beslag paa, at jeg ved idealere Lidenskaber og ved at blive opmærksom paa, hvad Christd. er, saae at Loven for det Religieuse er at handle mod Klogskab.

Forsaavidt er jeg dog værgeløs, afmægtig, thi denne min Magt bruges ikke til at vinde hvad Klogskab ellers vinder.

Men netop derfor kan jeg ogsaa være Officianten paa det Religieuses Gebeet. Jeg har langt langt mere Klogskab, langt langt mere Intrigue end den klogeste og intriganteste Mand, jeg har levet samtidigen med og kjendt – ak, men i en vis Forstand har jeg alt Dette til at gjøre mig selv, msklig talt, ulykkelig, mit Liv besværligt, møisomt, forbittret.

Dog hvad jeg skal, det kan jeg ogsaa, jeg kan spærre, standse; der lever intet intet saa kløgtigt Hoved, at han skulde kunne udfinde en Form af Klogskab, som ikke mit Politie-Blik strax seer, og som ikke min Klogskab kan faae gjort aabenbar som Gavtyvestreg.

Derfor var det, jeg saa dybt var en Plage for den afdøde Biskop, som unegteligt i endelig Forstand og

selvisk var meget klog, han kunde nemlig ikke blive klog paa min Klogskab, thi at jeg var klog faldt det ham aldrig ind at negte, men den Brug jeg gjorde af min Klogskab var ham ubegribelig. Sagen var jeg kjendte Loven for hans Klogskab, han forstod ikke Loven for min.

Alene dette er forresten nok til at gjøre det begribeligt, at jeg maa leve i den fuldkomneste Eensomhed, thi om jeg end fik Nogen til at forstaae mig i min Klogskab, jeg fik Ingen til at forstaae mig i den Brug jeg gjør af den. Enhver der befatter sig med at forstaae mig og mit Liv, forklarer mig strax en Potens tilbage, mærker ikke at alle mit Livs Collisioner ligge en Potens høiere end ellers Menneskenes, ere frivilligt frembragte af mig selv ved religieust at handle mod Klogskab ved religieust at modarbeide mig selv. Forsaavidt er det for mig just den allerstørste Qval om Nogen vilde paatage sig at trøste mig - thi han forstaaer slet ikke hvorom Talen er. Der er en Verdens Forskjel mellem disse Tvende: En, hvem det mod hans Villie hænder at blive udgriint og En, der selv frivilligt forlanger det af Dem, som forgudede ham; En, der trods al Anstrengelse ikke bliver til Noget i Verden og En, der systematisk forhindrer sig selv i at blive til Noget o: s: v:.. Og værre end alt Vrøvlet og Piattet og Spektaklet og Mishandlingen langt værre er dog den Qval, at trøstes af En, som aldeles ikke forstaaer Pointen i Ens Liv, især naar denne Pointe er i den Grad kvalificerende, at den gjør, at en saadan msklig Existeren kun sees yderst sjelden. Jeg var en Samtid overlegen efter en Maalestok som sjeldent et Msk. Frivilligt udsatte jeg mig selv for Mishandlingen - og efterat saa denne har varet en 8 Aar, saa mener man mig vel saaledes svækket, at hiint egl. Qvalificerende nu kunde være glemt, og jeg staae paa lige Vilkaar med dette idelig og idelig Seete: En, der forgjeves søger at gjøre Lykke i Verden. Nei, jammerlige usle Kjøbstad, nei det kan dog ikke lykkes, i den Henseende har jeg, i Sandhedens Interesse, passet paa, at faae de forskjellige Egoismer i Samtiden sat saaledes sammen, at Sandheden nok skal komme for en Dag, uden at jeg dog just faaer Profit deraf, hvad jeg jo heller ikke begjærer. Men vist er det, det skal min Rapport lyde paa: det Usleste af Alt er dog Middelmaadighed, den dybeste Fortabelse er dog Middelmaadighed, o, alle Forbrydelser ere langt at foretrække for denne selvtilfredse, smilende, glade, lykosalige Demoralisation: Middelmaadighed.